

Hồi 11

Muốn nhận gia thân đâu phải dễ.

Vương Thế Kỳ hiển lộ thân công.

Không những thế, Văn Phi Yến còn quay mặt về phía Vương Thế Kỳ và hỏi thúc, "Đây là tam vị lệnh sư, đồng cấp với Vi di di trước kia.

Nếu người đúng là người mà ta nghi thì người phải hành động như thế nào người có biết không?"

Không hiểu vì lẽ gì mà Văn Phi Yến bây giờ lại tỏ ra lo lắng cho Vương Thế Kỳ, hoàn toàn khác với lúc mới gặp.

Vừa không muốn phụ lòng Văn Phi Yến, vừa muốn nhân cơ hội này giải thích rõ hắc bạch. Vương Thế Kỳ vội vòng tay thủ lễ với ba nhân vật kia, "Hoá ra là tam vị tiền bối. Tiểu đệ Vương Thế Kỳ, gia mẫu Vi Tuyết Nương, xin ra mắt tam vị tiền bối.?"

Nghe thế, Văn Phi Yến chợt kêu lên, "Ta nghĩ không sai mà. Người đúng là con của Vi di di rồi." Đoạn, Văn Phi Yến vừa chạy đến nắm vào tay của một nữ nhân duy nhất trong ba nhân vật vừa xuất hiện, nàng ta vừa huyền thuyên, "Đây là sư phụ ta và cũng là bảo tử của mẫu thân người đó. Người hãy gọi lại xem nào.?"

"Là bảo tử của mẫu thân ư? Vậy đây chính là thân quyến duy nhất còn lại của ta sao?" Nghĩ xong, Vương Thế Kỳ liền nhìn chăm chăm vong nhân đó.

Nhờ có Văn Phi Yến lẹ miệng chỉ điểm, nên Vương Thế Kỳ phần nào nhận ra sự giống nhau giữa nữ nhân này và hình bóng của mẫu thân trong trí nhớ của Vương Thế Kỳ.

Thật sự xúc động, Vương Thế Kỳ lại lên tiếng, nhưng là lên tiếng hỏi lại Văn Phi Yến, "Văn cô nương nói có thật không? Vị đây là bảo tử của...?"

"Của lệnh đường đó. Người không nhận ra sự giống nhau của họ sao? Vì người chưa từng gặp mặt nên ta chẳng trách người không nhận ra. Người cứ đưa tất cả bọn ta đến chỗ của lệnh đường thì mọi việc liền minh bạch thôi.?"

Văn Phi Yến càng nói, Vương Thế Kỳ càng bồi hồi xúc động. Cuối cùng, Vương Thế Kỳ không cảm được nữa, bèn sụp người xuống, "A di, Kỳ nhi

không hề biết là Kỳ nhi còn có một a di nữa. Được gặp a di như thế này, ở chốn suối vàng hẳn tiên mẫu phải thỏa dạ?"

Vị nữ nhân kia khi thấy Vương Thế Kỳ sụp người xuống hành lễ liền nhăn mặt tỏ vẻ không khứng chịu, có lẽ do chưa tin chắc Vương Thế Kỳ là người như Văn Phi Yên vừa nói, nhưng thần sắc của nữ nhân chợt biến đổi ngay lúc Vương Thế Kỳ vừa nói tròn câu.

Không những chỉ biến đổi thần sắc không thôi, vị nữ nhân kia còn bước gấp đến chỗ Vương Thế Kỳ đang sụp người xuống nữa. Vừa chộp vào hai đầu vai của Vương Thế Kỳ, vị nữ nhân vừa lay lay với Câu hỏi giật giọng, "Người vừa mới nói gì? Cái gì là ở suối vàng với tiên mẫu? Không lẽ muội muội của ta đã...?"

Cũng kinh hoàng không kém, Văn Phi Yên hỏi cướp lời, "Vi di di đã chết rồi ư? Người nói thật không? Kẻ nào đã giết Vi di di chứ? Sao người không mau nói đi?"

Hai nhân vật kia hoàn toàn không biết phải làm gì trong một tình huống ngoài dự liệu thế này. HỌ hét nhìn vào vị nữ nhân kia và Vương Thế Kỳ, lại quay về phía sau nhìn thiếu giáo chủ của họ. HỌ quay lại và cũng thấy thiếu giáo chủ của họ đang lẳng không lao đến.

Lao vượt qua vị trí mà Vương Thế Kỳ sụp người xuống, thiếu giáo chủ vừa buông tay diễm loạn vào Vương Thế Kỳ vừa rít lên, "Hắn nói như vậy mà tam vị cũng tin sao? Vừa mới nhận Vi lệnh sư là thân mẫu, nay lại nghe bọn ta muốn đến tận chỗ Vi lệnh sư sinh sống thì hắn liền đổi giọng. Bỏn thiếu giáo chủ đến nửa phần cũng không tin ở Hành vi của thiếu giáo chủ không chỉ bất ngờ với tam vị lệnh sư kia và Văn Phi Yên không thôi, mà còn đầy bất ngờ đối với Vương Thế Kỳ nữa.

Huyệt đạo bị không chế, Vương Thế Kỳ tự hận chính bản thân, "Thế Kỳ ơi Thế Kỳ, người đã tam phen tứ thứ đều làm phải gian kế của địch nhân, tại sao người lại khinh suất đến vậy chứ?"

Còn đang tự trách là thế, tai Vương Thế Kỳ liền nghe vị nữ nhân đang đứng phía trước lên tiếng, "Thiếu giáo chủ, xá muội một thân một mình giữa Trung Nguyên, với thành kiến mà bọn chúng dành cho bỏn giáo thì việc sống chết của xá muội khó có thể lường được.

Tiểu tử này có khi đúng là...?"

"Vi tam lệnh sư, chỉ vì cốt nhục tình thâm, Vi tam lệnh sư vì quá thương nhớ lệnh muội nên bị tiểu tử lừa dối. Nếu Vi tam lệnh sư không tin thì cứ để bỏn thiếu giáo chủ tra vấn tiểu tử cho?"

Bằng cương quyền của một thiếu giáo chủ, vừa thấy vị nữ nhân kia lùi lại tỏ ý tuân theo cách xử trí của mình, vị thiếu giáo chủ liền bước vòng ra phía trước Vương Thế Kỳ, vẫn trong tư thế cúi người xuống như đang hành lễ với hắn, và lên tiếng hỏi, "Xú tiểu tử, theo ngươi nói thì người mà ngươi gọi là mẫu thân đã chết?"

Vương Thế Kỳ nuốt hận đáp lời, "Không sai, vì nào có ai bất hiếu vô đạo đến phải rửa mẫu thân như thế?"

Thiếu giáo chủ lại hỏi, "Cũng như ngươi nói thì mẫu thân ngươi chính là Vi Tuyết Nương?"

Vương Thế Kỳ không thể không đáp, "Đúng vậy, khi này ta đã nói rồi còn gì.?"

"Hừ, vậy còn phụ thân ngươi? Phụ thân ngươi có tính danh là gì?"

Và thân phận của phụ thân ngươi ra sao?"

"Tiên phụ có húy danh là Vương Uy, đại đệ tử của Hoa Sơn phái, có ngoại hiệu là Hoa Sơn nhất hiệp.?"

Vừa nghe Vương Thế Kỳ đáp thế, vị nữ nhân kia chột rú lên, "Vậy thì đúng rồi, nhưng sao ngươi lại gọi là tiên phụ? Không lẽ phụ mẫu ngươi đều chết cả ư?"

Vương Thế Kỳ chớp mắt lộ vẻ đau thương nhưng Vương Thế Kỳ chưa kịp lên tiếng minh định một lần cho chắc chắn thì thiếu giáo chủ Huỳnh Liên giáo chột cười lên sặc sụa, "Ha ha ha... xú tiểu tử ngươi thật khéo bịa chuyện đấy. Hừ, nhưng ngươi lại quên rằng nếu ngươi nói Vi lệnh sứ và trượng phu cùng chết thì sẽ không còn ai minh chứng được lai lịch của ngươi đâu. Rốt cuộc rồi lời ngươi nói chẳng được ai trong chúng ta tin cả.?"

"Thiếu giáo chủ, nhưng Văn Phi Yên này thì tin đấy.?"

Tiếp lời của Văn Phi Yên, sư phụ của nàng ta cũng nói, "Bản nhân cũng tin nữa, thiếu giáo chủ.?"

vị thiếu giáo chủ giật mình, "Vi tam lệnh sứ tin ư? Cả Văn muội nữa, Văn muội cũng tin vào những lời ba hoa của hắn sao?"

Văn Phi Yên đáp, "Vậy thiếu giáo chủ nghĩ sao khi hắn lần lượt nêu được đích danh của Vi di di và trượng phu? Trong khi chưa một ai trong chúng ta đề cập đến hai tính danh này?"

Vị thiếu giáo chủ lúng túng, "Điều này thì... Hừ, biết đâu tên tiểu tử này vì muốn dò xét sự tình của bọn giáo trong lần di nhập Trung Nguyên nên đã tìm hiểu tất cả từ trước? Chuyện rất có thể là như vậy!?"

Văn Phi Yến lắc đầu và đưa tay chỉ vào đại điều vẫn đứng gần đó mà nói, "Không lẽ hẳn vì muốn trà trộn vào bọn giáo để dò xét nội tình nên hẳn đã kết thân với xí điều và được xí điều chở hẳn đến tận đây ư? Thiếu giáo chủ đừng quên rằng dù thiếu giáo chủ đã phí nhiều tâm huyết nhưng thiếu giáo chủ vẫn chưa hề kết thân được với xí điều đấy?"

Nghe thế vị nữ nhân kia kinh ngạc kêu lên, "Yến nhi, hài tử có làm không vậy? Không lẽ nào xí điều lại cho một người là cỡi lên mình nó."

Nói gì đến việc xí điều còn chở người đó đến tận đây.?"

Hai vị lệnh sứ còn lại cũng nhao nhao tán thành, "Vi tam muội nói đúng lắm. Chúng ta cũng chưa từng thấy xí điều thân với ai khác ngoài tam muội và Văn Phi Yến. Làm gì có việc xí điều đã chở tiểu tử kia đến đây?"

Vì muốn minh oan cho Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yến mỉm cười bảo, "Nhị vị bá bá không tin ư? Thì đấy, xí điều hiểu được những gì chúng ta nói cơ mà, sao nhị vị bá bá không thử hỏi xí điều xem?"

Không chờ ai phải hỏi đến vì đại điều đã nghe được tất cả. Đại điều vừa gật đầu vừa lững thững tiến lại gần Vương Thế Kỳ. Không những thế, trước bao ánh mắt ngỡ ngàng đại điều còn khẽ đập đập cánh vào người Vương Thế Kỳ, trông rất là thân tình.

Vương Thế Kỳ buột miệng, "Xem ra ở đây chỉ có điều huynh là thông tình đạt lý hơn.?"

Lời nhận định này của Vương Thế Kỳ đâu khác gì lời mắng chửi gián tiếp vị thiếu giáo chủ. Thiếu giáo chủ nổi giận quát lên, "Người có ý mắng bọn thiếu giáo chủ đấy à? Người không muốn sống nữa sao?"

Miệng thì quát còn hai chân của thiếu giáo chủ thì đảo bộ, định tìm một phương vị thích hợp để đánh Vương Thế Kỳ mà không gây nguy hại đến đại điều. Nhưng tuy Vương Thế Kỳ bị chế trụ huyết đạo, vẫn còn có đại điều ở bên cạnh. Thấy sinh mạng của Vương Thế Kỳ bị uy hiếp, đại điều cũng thậm thịch đôi chân để đi vòng quanh Vương Thế Kỳ như muốn dùng chính thân mình của nó che chắn cho Vương Thế Kỳ.

Thiếu giáo chủ càng sôi giận hơn, "Súc sinh, cả ngươi nữa, ngươi cũng chán sống rồi sao?"

Trước những diễn biến này xem ra còn có giá trị hơn gấp trăm lần những lời giải thích của Văn Phi Yến. Sư phụ của Văn Phi Yến và hai vị kia cùng khăn thiết kêu lên, "Thiếu giáo chủ...?"

Văn Phi Yến thì cuống cuồng, sợ vị thiếu giáo chủ kia sẽ thật sự vung chưởng đánh vào đại điều trong con giận giữ, nàng bất kể tôn ti đã rít lên, "HỒ Vĩnh Lạc, nếu người động vào xí điều thì từ nay trở đi người đừng nhìn ngó gì đến Văn Phi Yến ta nữa.?"

Con giận của vị thiếu giáo chủ có danh tánh là HỒ Vĩnh Lạc như Văn Phi Yến vừa gọi ngay lập tức liền xẹp xuống. Tuy nhiên, HỒ Vĩnh Lạc vẫn còn phần nào tức tối, "Vậy Văn muội nói đi, ta phải xử trí thế nào với tiểu tử này đây?"

Văn Phi Yến bĩu môi nói, "Người là thiếu giáo chủ chứ đâu phải Văn Phi Yến này. Thiếu giáo chủ muốn xử trí thế nào thì tùy ở thiếu giáo chủ vậy.?"

HỒ Vĩnh Lạc càng nghe càng lúng túng. Một trong hai vị lệnh sứ kia bỗng lên tiếng đề xuất, "Hay là như thế này vậy, chúng ta cứ tạm thời giữ tiểu tử lại. Chờ khi giáo chủ quay về sẽ xử trí tiểu tử sau, được không?"

"Hay lắm, cứ y như Dư lệnh sứ...?"

HỒ Vĩnh Lạc còn đang nói dở thì Văn Phi Yến xen vào, "Hay cái gì mà hay? Ai trong chúng ta bắt được hắn mà đòi giữ lại một cách ngang nhiên vậy?"

Biết Văn Phi Yến đang nói HỒ Vĩnh Lạc vì HỒ Vĩnh Lạc đã bằng thủ đoạn bắt mình mới không chế được Vương Thế Kỳ, sư phụ của Văn Phi Yến liền gắt nằng, "Yến nhi, đủ rồi đấy!?"

Văn Phi Yến chột phụng phịu, "Đồ nhi nói không phải sao? Nghi ngờ thì cứ nghi ngờ, ít ra cũng phải quang minh lỗi lạc mới đúng.

Thiếu giáo chủ làm như vậy sao khiến mọi người phải tâm phục khẩu phục?"

HỒ Vĩnh Lạc không lấy thế làm giận, còn cười lên, "Ha ha ha... ta đã không chế được hắn, đủ chứng tỏ là ta có mưu cơ hơn hắn. Ta đâu cần hắn phục hay không phục ta. Nhưng nếu Văn muội muốn như thế cũng được." Nói xong, trước khi vươn tay giải huyệt cho Vương Thế Kỳ, HỒ Vĩnh Lạc còn hướng về tam vị lệnh sứ mà hỏi, "Lúc tam vị lệnh sứ vừa đến thì bốn thiếu giáo chủ đã bảo tam vị làm gì, tam vị còn nhớ không?"

Thấy cả ba cùng lẳng lặng gật đầu, HỒ Vĩnh Lạc liền nhanh tay giải huyệt cho Vương Thế Kỳ, và còn nhanh hơn khi HỒ Vĩnh Lạc nhảy lùi ra.

Tuy đoán biết ý đồ của HỒ Vĩnh Lạc là dùng ba vị lệnh sứ kia để hiệp lực vây bắt chỉ mỗi một mình mình, nhưng Vương THẾ Kỳ vẫn tỏ vẻ ung dung. Chờ khi chân khí nội nguyên đã thông suốt trở lại, sau một lúc huyết đạo bị khống chế, Vương Thế Kỳ chợt đưa tay ra và vỗ vào mình đại điều, "Điều huynh thật là tận khổ, ta sẽ không quên điều huynh đâu. Điều huynh lùi lại đi, ta sẽ không việc gì đâu?"

Nhưng lần này Vương Thế Kỳ đã làm, đại điều vẫn nguyên vị, không hề lùi lại theo lời Vương Thế Kỳ nói, đã thế đại điều còn dùng đầu đẩy vào người Vương Thế Kỳ vài lượt.

Hiểu ý, Vương Thế Kỳ cười lớn, "Ha ha ha... điều huynh không sợ cho ta mà sợ cho ba vị tiên bối kia sao?"

Thấy đại điều gật đầu, tất cả mọi người đương diện đều giật mình, kể cả Vương Thế Kỳ. Vương Thế Kỳ nhăn mặt, "Song phương chưa một lần tử đấu thì Điều huynh dựa vào đâu mà đề cao ta đến vậy?"

Điều huynh không thấy ba vị tiên bối kia cùng đang tức giận với điều huynh đó sao?"

Quả như lời Vương Thế Kỳ nói, ngoài Văn Phi Yến kinh ngạc và HỒ Vĩnh Lạc lo sợ thì tam vị lệnh sứ kia đều để lộ sắc mặt giận dữ. Vì họ làm sao tin được rằng cả ba người bọn họ liên tay vẫn không là đối thủ của một kẻ chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi như Vương Thế Kỳ.

Không hiểu riêng sự phụ của Văn Phi Yến giận đến đâu nhưng Chính sự phụ của nàng là người lên tiếng đầu tiên, "Xí điều, ngươi còn không mau lùi lại ư?"

Tuy chỉ là loài thú nhưng đại điều cũng phân biệt rất rõ đâu là chủ nhân của nó và phải tuân theo mệnh lệnh của ai. Đại điều lú lú lùi lại và lùi về phía Văn Phi Yến.

Chờ khi đại điều đã lui đi, sự phụ của Văn Phi Yến đồng dục nói, "Luật bất vị thân, dù ngươi có liên quan thế nào đến xá muội của ta đi nữa, ta cũng không thể trái lệnh mà nương tay cho ngươi. Tốt hơn hết là ngươi cứ tận lực bình sinh đi?"

Nhìn cả ba người lần lượt tiến về phía mình, Vương Thế Kỳ vẫn nói, "A di, Kỳ nhi biết rồi. Kỳ nhi sẽ tự biết bảo trọng. Mời!?"

Mệnh lệnh là mệnh lệnh, chính a di của Vương Thế Kỳ động thủ trước, kéo theo sự động thủ của hai vị lệnh sứ kia.

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

chiêu thức của cả ba rõ ràng là Thập chỉ truy hồn, nhưng với sự vận dụng và liên tay của họ, Thập chỉ truy hồn này thật là thiên biến vạn hoá, đã vây chặt lấy Vương Thế Kỳ vào giữa như không còn một chỗ trống cho Vương Thế Kỳ xoay sở.

Nhận thức được sự lợi hại của họ, Vương Thế Kỳ nào dám sơ tâm.

Khẽ đảo người, Vương Thế Kỳ ngay tức khắc thi triển Nhất ma chi vạn ma bộ pháp.

Bọn họ cùng kêu lên.

"ồ, hay thật!?"

"Quái lạ! Tiêu tử chạy đâu rồi?"

"úy, đây là công phu gì đây?"

Riêng Vương Thế Kỳ thì mỉm cười, "Tam vị bất tất phải lo ngại.

Vãn bối vẫn chưa ra tay đâu.?"

Hai vị lệnh sứ kia chợt gầm lên.

"Thân thủ khá lắm đấy! Nhưng... đỡ.?"

"Tiêu tử khoan đắc ý vội! Tiếp chiêu.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Ai di của Vương Thế Kỳ cũng đâu dám chậm chân, vì còn HỒ Vĩnh Lạc đứng lưng tựa ở bên ngoài. Ngọc thủ vung lên, ai di của Vương Thế Kỳ kêu lên rành rọt, "Liên hoa tam tài trận, ngươi cứ liệu đấy!?"

Biết a di muốn nhắc khéo, Vương Thế Kỳ liền bảo, "Thú lắm, đây là lần đầu tiên vãn bối được mở rộng tầm mắt đây. Tam vị cứ thẳng tay cho.?"

"Vút ?"

"Vút ?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Bất kể là trận thế hay chưởng kinh giăng giăng đan xen vào nhau.

Vương Thế Kỳ cứ thản nhiên đi xuyên qua xuyên lại giữa họ như không hề gặp việc gì bất trắc đang ngăn trở bộ pháp.

Bao nhiêu lượt chưởng kinh của họ đều bị rơi vào khoảng không, ngay cả lúc tưởng chừng đâu đã ập ngay vào đúng phương vị của Vương THẾ Kỳ rồi.

Năm chiêu, mười chiêu rồi là hai mươi chiêu trôi qua. Thủy chung bọn họ ba người vẫn không làm gì được Vương Thế Kỳ. Ngược lại, như lời đã nói trước, Vương Thế Kỳ vẫn chưa một lần xuất thủ, dù là thử đỡ vào chưởng lực của họ.

ở bên ngoài, nếu Văn Phi Yên càng xem càng kinh ngạc thì HỒ Vĩnh Lạc càng mục kích càng thêm kinh hoàng. Sự kinh hoàng cao độ của HỒ Vĩnh Lạc càng tăng lên cao độ khi diễn tiến sự việc xảy ra tiếp đó Một trong hai vị lệnh sứ kia chợt quát lớn, "Tiểu tử, ngươi cứ lách tránh mãi như thế này thì đâu phải là hảo hán. Ngươi không dám đối chưởng với ta sao? ?"

Vương Thế Kỳ bật cười lên giong già, "Đối thì đối, vẫn bồi đâu việc gì phải ngại.?"

Vị lệnh sứ kia gầm lên, "Đỡ này.?"

Vị lệnh sứ thứ hai khi nhận định rõ được phương vị của Vương Thế Kỳ thì cũng nhanh tay xuất chiêu, "Tiếp chiêu.?"

Trong khi a di của Vương Thế Kỳ còn chưa biết là có nên đánh vào Vương Thế Kỳ với hai vị kia không thì Vương Thế Kỳ đã quát trả, "Chư vị hãy thận trọng. Đỡ.?"

Song thủ cùng khoa lên, mỗi một tay Vương Thế Kỳ đã ngay vào chưởng kinh của mỗi vị lệnh sứ, trông thật là liêu lĩnh.

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

A di của Vương Thế Kỳ buột miệng kêu lên, "Là Thập chỉ truy hồn!

Nguy rồi!?"

Không hiểu là a di của Vương Thế Kỳ kêu nguy là nguy cho ai, nhưng hai tiếng chân kinh vang lên thật lớn.

"âm.?"

"âm.?"

Bụi cát tuy đang bay mịt mù nhưng a di của Vương Thế Kỳ cũng đã kịp nhận ra kết quả của lần giao chiêu vừa rồi.

A di của Vương Thế Kỳ không hiểu đang nghĩ gì khi lạnh lạnh nạt lên, "Bản lãnh khá lắm đấy. Đỡ này.?"

Vừa nghe tiếng nạt này của sư phụ Văn Phi Yên không thể không bồn chồn lo ngại. Và cả đại điều đang đứng gần đó cũng vậy, đại điều giẫm thành thịch hai chân như muốn chạy vào trận chiến đang bị cát bụi mịt mờ che khuất.

Giữa đám bụi mờ, có tiếng quát của Vương Thế Kỳ vang rõ lên mồn một, "A di cẩn trọng. Đỡ.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"âm.?"

ở bên ngoài không ai biết rõ là chuyện gì đã xảy ra, ngoại trừ đại điều vốn là loài thú nên mục lực rất tinh tường. Đại điều chọt lao đi như tên bắn và lao đứng vào một thân hình đang loạng choạng thoái lui từ giữa đám bụi mờ.

Đến khi Văn Phi Yên nhận ra bóng người loạng choạng đó chính là sư phụ nàng, nàng liền lao đến với tiếng hỏi thất thanh, "Sư phụ, sư phụ có sao không?"

Lúc Văn Phi Yên vừa đỡ được thân hình của sư phụ vào vòng tay, đại điều chọt quay đầu tiếp tục chạy vào giữa đám bụi vẫn còn vương vương đầy không gian. Và rồi có tiếng động kì quặc vang ra.

"Phạch, phạch.?"

Với những tiếng động như thế, Văn Phi Yên lẫn HỒ Vĩnh Lạc đều biết rằng đại điều đang vì sự bại trận của chủ nhân nên sinh giận. Đại điều đang dùng đôi cánh to khỏe của mình để giao đấu với Vương Thế Kỳ nên mới có những tiếng động đó và mới có những lớp bụi mù bay lên như vậy. Chẳng biết là điều gì đang xảy ra giữa lớp bụi mù nhưng chỉ ít lâu sau những tiếng động kia đã không còn vang lên nữa.

Cũng lúc đó, Văn Phi Yên chọt nghe sư phụ của nàng nói khe khẽ vào tai nàng, "Sư phụ chỉ giả vờ thế thôi. Hài tử hãy gọi xí điếu lại, chớ để bọn chúng hiểu lầm nhau.?"

Biết bọn chúng mà sư phụ muốn nói là xú tiểu tử kia và xí điếu, Văn Phi Yên cũng vội vàng ghé tai sư phụ và đáp nhỏ, "Chúng đã hết hiểu lầm rồi. CÓ lẽ xú

tiểu tử kia đã kịp giải thích cho xí điều nên sư phụ nghe, xí điều đâu còn đập cánh nữa.?"

Thấy cả hai cứ phụ nhĩ qua lại như có điều gì đó ám muội, HỒ Vĩnh Lạc bực tức hỏi, "Văn muội đang làm gì đó?"

Văn Phi Yến vờ nhăn nhó, "Còn làm gì nữa nếu không phải là đang lo cho xí điều gặp nguy?"

Tuy cảm thấy khó tin nhưng HỒ Vĩnh Lạc cũng không sao phản bác được.

Lúc đó có lẽ đại điều đã nghe được câu nói của Văn Phi Yến nhưng không hiểu là Văn Phi Yến chỉ giả vờ, đại điều liền chạy ra từ giữa đám bụi mờ với Vương Thế Kỳ ngồi trên lưng. Nhìn thấy mọi người, nhất là hai vị lệnh sứ kia đang mang thần sắc nhợt nhạt, Vương Thế Kỳ nhảy xuống từ lưng đại điều và thản nhiên nói, "Chư vị tiên bối xin thứ cho tội mạo phạm của vãn bối. Thiếu giáo chủ, tuy tại hạ là người thắng cuộc nhưng vì muốn làm rõ chuyện này và muốn được diện kiến giáo chủ nên tại hạ tự nguyện lưu lại. Thiếu giáo chủ nghĩ sao?"

Quả là bất ngờ với mọi người, nhất là HỒ Vĩnh Lạc.

HỒ Vĩnh Lạc buộc lòng phải nói, "Được, người biết nghĩ như thế cũng tốt. Vi tam lệnh sứ, việc quản cố tên kia giao cho Vi tam lệnh sứ đây Hừ.?"